

“ความรวย” กับ “ความจน”

มหาเศรษฐีเกือบจะชราผู้หนึ่งสุดแสนจะภูมิใจที่ลูกชายวัยห้าขวบของเขา กำลังจะได้เข้าเรียนในโรงเรียนชื่อดัง ซึ่งระดับเศรษฐีอย่างพวกเขาเท่านั้น จึงจะมีปัญญาส่งลูกหลานเข้าเรียนในโรงเรียนนี้ได้ โดยส่วนตัวของเขาเองก็อยากจะสอนให้ลูกชายรู้จักกับชีวิตจริงในโลกควบคู่ไปกับการสอนทฤษฎีในโรงเรียน ในวันหยุดเขาจะตระเวนพาลูกชายคนเดียวไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ แล้ววันหนึ่งเขาก็คิดถึงหัวข้อการสอนเรื่อง "ความยากจน" เพราะเขามีความเชื่อว่าลูกชายของเขาคงไม่มีวันรู้จักแน่นอน เขาจึงพาลูกชายไปเยี่ยมครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง และพักอยู่กับชาวนาเป็นเวลา 1 วัน 1 คืน เมื่อกลับถึงคฤหาสน์ของเขาในวันต่อมา มหาเศรษฐีก็จะทดสอบว่า ลูกชายได้อะไรบ้างจากการไปพักผ่อนกับชาวนาผู้ยากจน ลูกชายตอบคำถามผู้เป็นบิดาว่า เขาขอขอบคุณเป็นอย่างมากที่ได้พาเขาไปพบกับชาวนาและพักผ่อนที่นั่น ซึ่งทำให้เขาได้พบว่า....

ชาวนามีที่ทำงานเป็นห้องนาที่กว้างใหญ่ ในขณะที่พ่อมีเพียงห้องสี่เหลี่ยมที่กว้าง แต่ก็ยังน้อยกว่าห้องทำงานของชาวนา... อาหารที่ชาวนารับประทานสามารถหาได้ตลอดเวลา รอบๆ บริเวณบ้านโดยไม่ต้องซื้อหา ในขณะที่บ้านของเรามีตู้เย็นเท่านั้นที่เป็นที่เก็บอาหาร เวลารับประทานอาหารก็มีเพื่อนคุยอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูก ในขณะที่ตัวเองก็ต้องนั่งทานอาหารกับโต๊ะอาหารที่ยาวเกือบสิบเมตรและมีเก้าอี้ว่างเปล่าทั้งสองด้าน ลูกชาวนาที่ซื่อซื่อจรรยาของพ่อเขาต้องกอดเอวพ่อให้แน่น เพื่อจะได้ไม่ตกจากจรรยา แต่เขาเองต้องนั่งในรถที่ใหญ่โตอยู่ข้างหลังเพียงลำพังโดยมีคนขับรถพาไปทุกที่... ชาวนามีแสงดาวแสงจันทร์เป็นโคมไฟส่องสว่างตลอดเวลาในเวลากลางคืนโดยไม่ขาดแคลน แต่เขาก็มีเพียงแสงจากโคมไฟที่ต้องซื้อด้วยเงิน ชาวนามีรั้วบ้านเป็นแม่น้ำภูเขาที่กว้างสุดลูกหูลูกตา แต่เขาเองกลับมีเพียงแค่กำแพงบล็อกในพื้นที่ไม่กี่ไร่ ลูกชาวนาได้มีเพื่อนเล่นเป็นจิ้งหรีดหิ่งห้อย นักร้อยนับพัน แต่เขาเองกลับไม่มีใครเลย.... เขาขอบคุณพ่ออีกครั้งที่ทำให้เขารู้คำตอบว่าจริงๆ แล้วเรายากจนกว่าชาวนามาก
